

הפטרה
"שוש אשיש"
פרשת נצבים
ראש השנה

מאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיציונה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת כח' אלול התשע"ה

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:36	19:25	י"ם
18:33	19:23	ת"א
18:35	19:24	חיפה
18:35	19:24	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעל דהאן נ"י 050-4194600

את כאבם של תלמידי חכמים ובני תורה נושא היה רבי יצחק אלפיה זצ"ל על כתפו, על כן משתדל היה לקרב תלמידי חכמים צעירים השוקדים באהלה של תורה ולהנותם מהכנסתו הזעומה ומהכנסת חברתו.

בכל פרק זמן היה מחלק את הכסף שהצטבר אצלו עד סוף פרוטה **אחרונה**, והקב"ה כבר היה עוזר לו וממציא אליו נדיבים באותו פרק למען יוכל להמשיך להבא בעזרתו הנדיבה. תמיד היה מוכיח את הגבאים הממונים- אשר, לצערנו, לא היו **יודעים בצערם** של תלמידי חכמים- לחלק את כל הכסף הנמצא בידם.

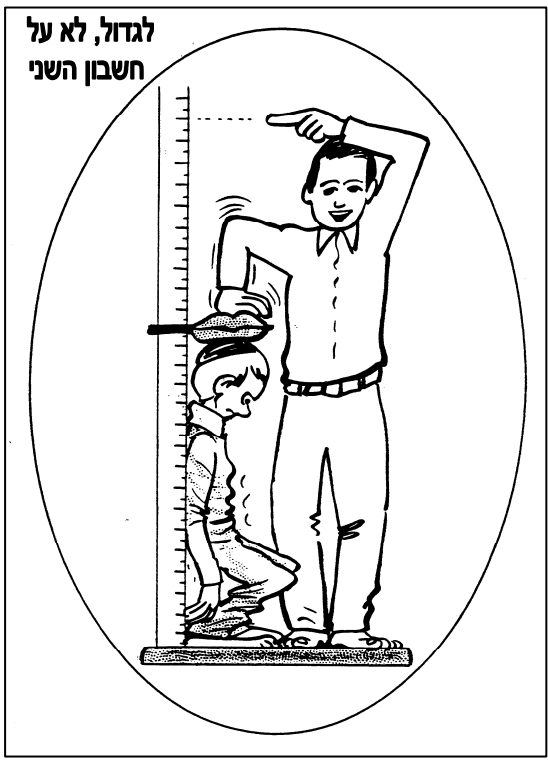
אנשים ישכחו
מה אמרתם
ומה עשיתם
אבל הם
בתיים לא
ישכחו איך
גרמתם להם
להרגיש

פעם אחת ישב בית דין במקרה אחד והרב **מרדכי אליהו** זצ"ל הציע פשרה בעניין הנידון, אך רבי **יעקב יוסף** זצ"ל, טען בנחרצות ואמר: במקרה זה התבע חייב לשלם הכול בוודאות גמורה ולא ללכת לפשרה! והתעקש עד שאותו אדם אכן שילם את הכול.

לאחר כמה ימים נסע אותו אדם לירושלים, ובירידה של מוצא התהפך רכבו והוא **ניצל בנס** ובא לרב הודות לו על שחייבו לשלם, כי הרגיש שבזכות זה ניצל. אמר לו הרב: זה לא אני, לך לחכם יעקב, תודה לו ותבקש ממנו **סליחה**, כי הוא זה שהתעקש שתשלם הכול ואת נפשך מילתו והצלת.

המקובל האלוקי רבנו **מרדכי שרעבי** זצ"ל התבטא לא אחת כי **חכם מנחם ונושה** זצ"ל הינו מגדולי הל"ו צדיקים שבדור, ומעניין כי באותו יום שנפטר רבנו ישב בביתו הצדיק הרב שרעבי ולפתע אמר למקורביו:

"כעת נפטר אחד שהיה מראשי הל"ו צדיקים נסתרים" לאחר זמן מה **נפוצה השמועה** על הבשורה המרה על פטירתו של חכם מנחם מנשה.

"אתה נותן יד לפושעים"
בורא העולם נותן לאדם בחירה ואפשרות לחטוא, אבל כאשר האדם רוצה לשוב מפשעו והדבר קשה עליו, **מושיע לו הקב"ה** את ידו לסייעו לשוב מחטאו.

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

כשראה רבי **פנחס בן יאיר** התנא האלוקי רבי **שמעון בר יוחאי** זיע", את צערו ויסוריו של רשב"י מפני ישיבתו במערה, אמר לו: אוי לי שראיתך בכך.

אמר לו רשב"י: אשריך שראיתני בכך, שאלמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כן, **שבתחילה** לפני שנכנס. למערה כאשר היה מקשה רשב"י היה מתרץ לו רבי פנחס שתיים עשרה תירוצים, לסוף אחרי שיצא מהמערה כאשר היה מקשה רבי פנחס קושיא, היה מתרץ לו רשב"י עשרים וארבע תירוצים.

כאן לימד אותנו את שיטתו ש"אין התורה נקנית, אלא ע"י יסורין" והם אשר מעלים את האדם **למדרגות נעלות**, ואכן זכה לכתרה של תורה מאין כמוה.

ובזכות שהיה י"ג שנים בצער המערה וקיבל ייסורים באהבה זכה שיהיה לו כח שיכול לפטור את כל העולם כולו מיום הדין.

במידת בשר ודם אם יחטא איש ואיש ויבקש ממנו מחילה וימחל לו, ואחר-כך חזר לסורו - קשה מאוד שימחול לו בשנית, ומכל שכן בשלישית וברביעית.

אבל במידת הקב"ה אין הפרש בין פעם אחת לאלף פעמים, כי המחילה היא במידת הרחמים, ומידותיו הקדושות אינן בבחינת גבול ותכלית, אלא בבחינת אין-סוף.

העני מבקש
כסף כדי
להיות,
העשיר
מבקש
להיות
בשביל כסף.

רבי ציון ברכה זצ"ל סבל יסורים כל ימיו, ובפרט בשנותיו האחרונות. ממש היה **מכפר** על הדור ומצטער בצער השכינה, כמה פעמים רצו לומר לו שיעשה ניתוח כדי שלא יסבול כל כך. והיה צונק ואמר מה אתם רוצים **שהשכינה** תסבול בשבילי, ולא היה מסכים להסיר מעליו את היסורים.

פעם שמע אלֶפְסֶנְדֶּר מוקדון מרבו "אריסטו", שהדאגה והעצבות אוכלים ומכלים את לב האדם. וכינון שרצה אלֶפְסֶנְדֶּר לבדוק אם אכן הדברים נכונים או לא, לקח מיני בהמות שדומות בטבען לאדם, וקלא אותם ימים רבים **במקומות חשוכים**, ונתן להם מזון רק כדי חיותם. לאחר זמן מה, הוציאם ושחטם, וקשה הוציא את לבם, נוכח לדעת שלבם כלה ונָמַס, וידע כי אמת אמר לו רבו.

לפי זה, אפשר להבין את המלים שגפוצות היום "אוכל את הלב", "אכלת לי את הלב", שאכן אדם **שלוך כל דבר ללב**. הרי הוא אוכל וממס את לבו. ולא לחנם שומעים אנו היום על התקפות לב, שבץ לב, דום לב וכדומה, מפני שלבם לוקחים את הכל ללב, ואז הלב פשוט מאד קורט. אצל כְּשִׁלּוֹקִים הכל בקלות ולא מתיאשים מהפרענות, על ידי זה זוכים ללב בריא ולקנש בריאה וחוֹקָה.

נקודה למחשבה

רב קהילה שניהל טקס קבורה לאשתו של אחד האנשים המבוגרים בקהילתו, ובתום הטקס התקשה הבעל להיפרד מקבר אשתו הטרי. הרב חיכה לו בסבלנות ובסוף אמר בעדינות שלדעתו **הגיע הזמן ללכת**.

אותו אדם השיב לו "אינך מבין, אהבתי את אשתך. המתין הרב עוד כמה דקות ושוב הציע לו להיפרד מקבר אשתו. האיש פנה אליו ואמר "אהבתי את אשתך, ופעם אחת כמעט ספרתי לה את זה".

כמה **נאב ותסכול** יש בתובנה שדבר שפעם יכולתי לעשות בהבל פה ונמנעתי מעשותו לא אוכל עוד לעשותו גם אם מעיי הומות לו.

לפעמים בהיותנו עסוקים באתגרים היום-יומיים שהחיים מחלקים לנו. אנו שוכחים **לשים לב לדברים החשובים**. אנו נשכח לומר שלום. תודה. בבקשה. מזל טוב. לתת מחמאה. או סתם לעשות משהו נחמד ללא סיבה מיוחדת. (העורך).

דפוס "נורית" אזור התעשייה אילת

לבי ואיד חדש זצ"ל היה מיוחד בכך - מספר רבי **אברהם משה כהן** זצ"ל - שהמשיך לשמור קשר עם התלמיד גם לאחר שעזב את הישיבה. הוא הבין את בעיותיו, אף המשיך להדריך אותו. -אני נאלצתי לעזוב את הישיבה - ממשיך הרב כהן ומספר - לאחר שאימי הבהירה לי כי אין בבית **אוכל לילדים** (שבעה במספר). היה זה לפני הקמת המדינה. יצאתי לעבוד ביהלומים, ואת כל משכורת העברתי למשפחה. זמן קצר אהא עזבי, הגנת אל רבי מאיר. בוא ישב עימי והסביר לי כי בחור ישיבה, גם לאחר שעזב **נשאר תורה**, ועליו להתנהג בהתאם. ואז הציג בפני מספר דוגמאות המבהירות במה הדבר מתבטא. נוהג הייתי להגיע מידי חודש לשבות בישיבה, וללמוד ולהאזין לשיעורים ולשיחות. ותמיד הייתי נכנס לשיחה אל המשגיח.

מקורבי של רבי **לוי יצחק בנדר** זצ"ל מספרים כי פעם אחת, טרם היכנסו לחדר הניתוחים לשם ביצוע ניתוח מסוכן במעוין - ביקש את הרופא בשלווה ובקור רוח, למסור לו דיווח מדויק על מצבו, כי היות **וקיים חשש** שמחלה מסוכנת מקנת בקרבו, חייב הוא לדעת את מצבו בהירות ללא פקפוק, כי עדיין לא סיים את מה שצריך לסיים וחשבון עולמו עדיין לפניו... בשעות קריטיות עומדים היו הרופאים הנדהמים למול דמותו האצילה, ואחד מגדולי הפרופסורים (הכירורג הנודע פרופ' דורסט) התבטא אודותיו שחולה כזה לא זכור לו מעודו!

אשיות אשר **ייסוריה הנוראים** וחששות מחלה מסוכנת ביותר - מתגמדים אצלה מול חשבון הנפש עם בוראה... אע"פ שהוא אובד, עודנו בצדקו עומד... אם כי רוחו של ר לוי יצחק איתנה היתה וחזקה בימים רגילים, הרי שבמי צער ומצוקה חולי ומדווה - נחשפה דמותו המיוחדת בכל זוהרה.

תכלית המוסרי: להגביר את היראה ולמעט את הניסיון.

פעם אחת בא אחד מן החסידים **לבעש"ט** זצ"ל בבקשה כי יתפלל עליו שתהא לו מידת הביטחון. לקח הבעש"ט פיסת קלף וכתב עליו מילים אחדות, סגר את הקלף בתוך **קמיע** ומסרהו לאותו חסיד. לאחר זמן רב פתחו את הקמיע ומצאו בה כתוב דברי רש"י על הפסוק: "תמים תהיה עם ה' אלוך" שכתב שם באריכות שלא כדרכו: "התהלך עימו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות ואז תהיה עימו ולחלקו."

להיות מאושר זה לאהוב את דרך ההשגחה עליך.

מתנה עבודה, הוגררה, **יום כיפור תשי"א** היינו עשרה איש ששמרו על הכשרות במחנה, שלא אכלו ממה שבישלו שם. לא הורשנו להכניס דבר למחנה.

בעיירה שליד המחנה נודע בערב יום כיפור שיש בינינו כמה דתיים שאוכלים כשר, והצליחו להגניב לנו **ארוחה חמה** לצהריים ול"סעודה המפסקת". מובן שגם בערב יום כיפור עבדנו עד מאוחר. בקושי הצלחנו לארגן "מניין" ל"כל נדרי". במשך כל יום כיפור לא קיבלנו הפסקה, אבל אחרי הצהריים הצלחנו להתפלל מוסף, מנחה נעילה ומעריב ביחד.

בערב סוכות שוב שלחו מהכפר אוכל כשר אבל **השליח נתפס!** ידענו שלזה יהיו תוצאות. נו, ודאי, כזה חטא!!!

בימי ילדותו נתייבם רבי **שבדרון הכהן** זצ"ל מאביו, ועבר לגור בבית דודו, אחי אימו, רבי **יששכר בער** זצ"ל, רבה של סקאהל. בבית דודו למד בשקידה רבה בתלמוד ובפוסקים. כדרך החסידים ובניהם בימים ההם היה גם הוא מעשן בשעת לימודו. פעם אחת ראה את אחד מהחסידים **שנאמצע לימודו** התחיל לנקות את המקטרת שלו, ועד שפיטם אותה מחדש עברה חצי שעה, ובין כה וכה נתבטל מלימודו. ראה זאת שלום הצעיר ואמר: "אם העישון יכול להביא לידי **ביטול תורה** - הריני מקבל על עצמי לא לעשן כלל." ומאז לא באה מקטרת לתוך פיו כל ימי חייו.

ראש עירייה רצה לבנות גשר חדש והזמין אליו קבלנים להצעות מחיר. מגיע קבלן ערבי ונותן הצעה של מיליון דולר. שואל אותו ראש העיר: "איך הגעת לזה?" אמר: "שליש חומר, שליש פועלים השאר רווח" - ראש העיר שלח אותו הביתה... הגיע קבלן רוסי ונתן הצעה של 2 מיליון דולר. שאל אותו: "איך הגעת לזה?" אמר לו: "שליש חומר, שליש פועלים, השאר רווח" - שלח גם אותו. הגיע קבלן יהודי נתן לו הצעה של 3 מיליון דולר. שאל אותו ראש העיר: "איך הגעת לסכום הזה? אתה הכי יקר!!" ענה לו: "מיליון בשבילך, מיליון בשבילי, ומיליון לקבלן הערבי שיעשה את העבודה." **הוא מיד וזה במכרו.**

אומרים בשם רבנו **אלימלך מליז'נסק** זצ"ל, ש'עד תקופתו של רבנו **האדר"י** זצ"ל, היה עמוד התורה מקוץ את העולם. ומימות האדר"י, התחיל עמוד העבודה להתייבש את העולם [דהיינו התפלה]. מקצו נאילך עמוד הגמילות חסדים הוא העקר, ורשאי האדם לדחות את התורה והעבודה, מפני מצות גמילות חסדים שהיא העקר בגמינו.

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

בזוהר הקדוש מובא ש'חיים' זהו ראש השנה, יום הדין הגדול והנורא שמתקרבים אנו אליו, כולם נעבים למשפט, ראשיכם שבטיכם, כל איש ישראל, כל באי עולם עוברים לפני כבני מרון (ר"ה טז ע"א).

החפץ חיים מספר שבזמן הכוללביקים היה אסור לצאת לרחוב, הם היו הורגים את כל מי שהיו רואים ברחוב.

פעם אחת יצא אברך צעיר לרחוב, תפסו אותו הכוללביקים, גערו בו וציוו עליו לעמוד סמוך לקיר, הוציאו אקדה לירות בו, אולם לפליאתם הרובה לא הוציאו את הכדורים, הביאו רובה אחר וגם הוא לא ירה, הבינו שלא רוצים שאותו אדם ימות ושיחירו אותו לנפש.

בתחילה שערו וזקנו של האברך הצעיר היה שחור וצמח, אך לאחר מעשה זה כל שעריו הפך לבן, מחמת הפחד והחלחלה מהמיתה שעמדו להרוג אותו.

סיים החפץ חיים ואמר, מי ששומע שמתקרב משפט ה' ושעריו לא נהפך לבן סימן שהוא לא מפקח מהמשפט, צריכים לפחד ממשפט ה', קמר מפקחך בשרי וממשפטך יראתי (תהילים קיט, קכ). כי את כל מעשה האלקים יבא במשפט על כל נעלם (קהלת יד, יב), על כל עבירה יש את התשלום שלה, וצריכים הרבה רחמי שמים כדי לצאת זכאים בדיון. גדולי ישראל הרגישו את פחד הדין, בחודש אלול היה רבי ישראל מסלנט מתמלא כולו פחד וחלחלה, וימים ספורים לפני ר"ה היו פניו חיוורות והיה מתהלך בכפיפות קומה.

הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל היה בתענית דיבור כל חודש אלול עד מוצאי יום הכיפורים, כהכנה לקראת יום הדין, פעם אחת לקחתי את בני שהגיע לגיל מצוות באחד מימי אלול לרב שיברך אותו, אך הרב רק הניח את ידו עליו ולא דיבר כלל. בימים הספורים שנותרו לנו עד ליום הדין נשתדל לזעוק ולהתפלל מעומק הלב, להרבות בלימוד תורה, למעט בדיבור, מרבה דברים מרבה חטא (אבות פ"א מ"ז), ונרבה בצדקות, כדי שנמצא חן וחסד בעיני הקב"ה ונצא זכאים בדיון. יהי רצון שתתחדש עלינו שנה טובה ומבורכת.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

גאולת מצרים היא שרש כל הגאולות כן יהיה בעתיד

רשימת תפוצה info@hamaor.net

במסכת ראש השנה מובא, **שרבא ואב"ב** מבית עלי היג, ורביצה עליהם הקללה שימותו בקצור ימים ושנים, אולם רבא עסק בתורה ולכן חי ארבעים שנה, ואילו אב"ב שעסק גם בתורה וגם בגמילות חסדים, חי ששים שנה.

והקשה הגאון הרב **שו"ת ימין שליט"א**, צריך באור, שהרי כשאב"ב עסק בגמילות חסדים, בנדאי רבא עסק בתורה, ואם כן, הרי תלמוד תורה שקול כנגד כל המצוות וחשוב יותר מגמילות חסדים, ומה היתה הטענה על רבא שבגלל זה מת לפני אב"ב? ובאר הרב: מה יותר מזה בשר או מים? ונדאי שבשר. אבל ללא מים, לא נתן לבשל כלל את הבשר. תורה בנדאי שהיא חשובה יותר מגמילות חסדים, אבל כדי לקיים מצות תלמוד תורה כראוי, צריכים גמילות חסדים, משום שגמילות חסדים היא ה"מים" שעל ידם מבשלים את ה"בשר".

לעיתים לא לעשות זה המעשה שיש לעשות.

נחמה! תגידי, איך קוראים למלון שהינינו בו באיטליה בשנה שעברה? - לא זוכרת, מה זה משנה? - זה משנה! מה השם? - זה חשוב? - חשוב מאוד

חכה רגע, **אני אבדוק את המגבות...**

כל העלונים: hamaor.net

רבי אהרן מקרלין זצ"ל היה אומר: "זה ספר תולדות אדם", כל תולדה של אדם היא ספר מיוחד, שיכולים ללמוד ממנו הרבה מתוך מאורעות חייו בחומר וברוח, ועל אחת כמה וכמה ספרים המכילים סיפורי מעשיות על תולדותיהם של גאונים וצדיקים, מתוכם אנו יכולים ללמוד מוסר השכל ולהפיק לקח. וכאשר פרצה המחלוקת בין שני גדולי ישראל בליטא, רבי **אריה לייב** זצ"ל בעל "שאגת אריה", ורבי **יחיאל הלפרין** זצ"ל בעל "סדר הדורות", על אודות הרבנות בעיר מינסק, היה הגאון בעל "שאגת אריה" מלגלג על בעל "סדר הדורות" ומתאר אותו כ"כותב סיפורי מעשיות". פעם אחת נודמנו שניהם בסעודת "ברית מילה".

פנה רבי אריה לייב לרבי יחיאל ואמר לו: "בי אתה מתקוטט? אם חס ושלום תשתכח תורה מישראל, אחזירנה בפלפולי" החזיר לו רבי יחיאל: "בי אתה מתקוטט? **בסיפורי המעשיות** שלי על גדולי ישראל וחכמינו בכל דור ודור, אעשה לתורה שלא תשתכח מישראל..."

לעילוי נשמת: שרון בן זמבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ורבי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לולויה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עוזיה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, נוגל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בונגיס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי, **מנחם הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**